

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 12 maj 1924 kl. 5 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående postgirorörelse.

Genom en den 14 mars 1924 dagtecknad proposition, nr 209, vilken hänvisats till bankoutskottet och behandlats av sammansatt stats- och bankoutskott, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bifogat utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen antaga här nedan införda förslag till förordning angående postgirorörelse.

På grundval av ett av särskilt tillkallade sakkunniga utarbetat förslag framlade Kungl. Maj:t till 1922 års riksdag proposition, nr 152, angående omorganisation av postsparbanken och införande av postgirorörelse m. m.

Riksdagen biföll Kungl. Maj:ts proposition, i vad densamma avsåg postsparbankens införlivande med postverket. Med hänsyn till de mycket olika meningar, som kommit till synes rörande såväl frågan om införande av postgirorörelse som beträffande viktiga detaljer i förslaget, särskilt själva organisationsfrågan, och då riksdagen icke fann sig kunna på den föreliggande utredningen grunda ett bestämt omdöme om förslaget, fann riksdagen ifrågavarande proposition, i vad densamma avsåg införande av postgirorörelse i Sverige, icke böra föranleda någon åtgärd från riksdagens sida.

Av den i propositionen lämnade redogörelsen inhämtas beträffande postgirorörelsens allmänna innebörd bl. a. följande:

Postgirorörelsen kan anses vara en förenklad och förbättrad samt under mera bankmässiga former bedriven postanvisningsrörelse och innebär, att postverket mera direkt än genom övriga postala verksamhetsgrenar medverkar vid verkställandet av likvider.

Förfaringssättet vid verkställande av likvider genom postgirorörelsen är synnerligen enkelt. Den, som så önskar — enskild person, bolag, förening o. s. v. — låter åt sig öppna ett konto hos postverket. Å detta konto kunna såväl kontoinnehavaren själv som andra verkställa inbetalningar. För ändamålet användes en anvisning, benämnd exempelvis inbetalningskort, vilken ställes till kontot. En köpman kan vid utsändande av räkningar anmoda gäldenärerna att verkställa likviderna genom insättning å hans konto hos postverket. Då betalningarna fullgöras på detta sätt, gå de av gäldenärerna utställda inbetal-

ningskortet till fordringsägarens konto, vilket krediteras de influtna beloppen. Å en inbetalningskortet vidfogad kupong, vilken skall innehålla uppgift å avsändare och inbetalt belopp, kan gäldenären därjämte skriva ett meddelande till fordringsägaren. Sedan beloppen gottskrivits dennes konto, frånskiljas kupongerna av posten och översändas i brev till kontoinnehavaren.

Då kontoinnehavaren själv har att verkställa betalningar, uppdrager han åt posten att från hans konto tillställa mottagarna de belopp, som skola betalas. För detta ändamål använder han en särskild handling, benämnd exempelvis utbetalningskort, vilken han i kuvert, som tillhandahålles honom av postverket, översänder till det postkontor, där hans konto föres. Sedan hans konto debiterats med det belopp, som skall utbetalas, översändes beloppet medelst en anvisning till mottagaren, vilken utbekommer beloppet på ungefär samma sätt som medelst en vanlig postanvisning. Det kan ordnas så, att utbetalningskortet kan användas även såsom anvisning, i det anvisningens text anbringas på kortets baksida. Om kontoinnehavaren vill medsända ett skriftligt meddelande till mottagaren, behöver han blott ifylla en utbetalningskortet vidhäftad kupong, som åtföljer kortet till det postkontor, där hans konto föres, och, om utbetalningskortet tillika tjänstgör som anvisning, därifrån till mottagaren, som avskiljer kupongen.

För såväl in- som utbetalning i postgirorörelsen utgå avgifter, vilka emellertid äro förhållandevis låga och i allmänhet lägre än om betalning verkställs på annat sätt, t. ex. genom postanvisning eller genom penningars försändande i värdebrev.

Om såväl betalaren som betalningsmottagaren hava postgirokonto, sker likviden lämpligast genom överföring (girering) av beloppet från den förres konto till den senares konto. För ändamålet användes en handling liknande nyss omförmälda utbetalningskort, vilken insändes till det postkontor, där betalarens konto föres. Betalaren har även i detta fall tillfälle att meddela sig med betalningsmottagaren.

Postgirorörelsen har i alla länder, där denna verksamhetsgren införts, vunnit stor anslutning. I detta hänseende må framhållas, att postgirorörelse numera finnes införd bl. a. i Österrike, Ungern, Italien, Schweiz, Frankrike, Tyskland, Nederländerna, Belgien, Danmark m. fl. länder. Däremot har denna rörelsegren icke införts i England och Amerika, givetvis av den anledningen, att i dessa länder checkbetalning av ålder förekommer i sådan utsträckning, att något behov av postverkets medverkan på detta område icke förelegat. I snart sagt alla andra länder av någon betydelse har postgirorörelsen införts och, efter vad jag inhämtat, överallt rönt en avgjord framgång och så gott som undantagslöst givit ett mycket gott ekonomiskt utbyte för vederbörande postverk. Som exempel på vilken anslutning rörelsen vunnit må omnämnas, att postgirorörelsen i Schweiz räknar cirka 45,000 kontoinnehavare med en omsättning av i svenskt mynt omkring 12 miljarder kronor och att i Tyskland antalet kontoinnehavare uppgår till omkring 700,000.

För att postgirorörelsen skall kunna giva ett gott ekonomiskt utbyte, kan bokföringsarbetet icke lämpligen utföras vid samtliga postanstalter, utan måste här-

vid så ordnas, att detta arbete kan i möjligaste mån centraliseras. Härigenom vinnas den fördelen, att arbetsbesparande maskiner kunna i stor omfattning användas och att arbetet kan utföras med en förhållandevis billig arbetskraft. I främmande länder är också ifrågavarande arbete i regel centraliserat till ett enda eller ett fåtal kontor, som uteslutande syssla med den i postgirorörelsen förekommande bokföringen. Till denna fråga, som berör själva organisationen, skall jag i det följande återkomma.

Departementschefen har i själva huvudfrågan anfört följande:

Departementschefen.

»Såsom av nu anförda yttranden framgår, äro meningarna om lämpligheten av postgirorörelsens införande ganska delade. Under det att riksbanks- och riksgäldsfullmäktige, riksräkenskapsverket samt statens besparingskommitté tillstyrka förslaget om rörelsens införande, ställer sig bank- och fondinspektionen tveksam inför förslaget. De av kommerskollegium och svenska bankföreningen avgivna yttrandena gå i avstyrkande riktning.

I sistnämnda båda yttranden framhållas angelägenheten av att på allt sätt begränsa statens utgifter. Till kravet på största sparsamhet i detta hänseende ansluter jag mig oförbehållsamt. Men jag kan icke finna det förenligt med verklig sparsamhet att motsätta sig genomförandet av en anordning sådan som den nu ifrågasatta. Enligt min mening innebär nämligen postgirorörelsens införande möjligheter till begränsning av statens utgifter för administrationen och därjämte till ökning av statens inkomster. Statens besparingskommitté har ju också, såsom framgår av dess yttrande i ämnet, ansett införande av ifrågavarande rörelse vara ett led i besparingssträvandena.

Såsom skäl mot postgirorörelsens införande har anförts, att postremissväxeln och bankchecken gjorde postgirorörelsen överflödig. Med allt erkännande av postremissväxeln såsom ett praktiskt betalningsmedel kan man icke bortse från att postgirorörelsen såsom utövad av postverket har förutsättningar att nå väsentligt längre ut bland folket än den av bankerna förmedlade betalningsrörelsen. Det är nämligen att märka, att postverket med sina över 3,600 postanstalter och även genom lantbrevbärarna, vilka skulle i viss mån förmedla betalningar i postgirorörelsen, kan göra fördelarna av mera moderna betalningsmetoder tillgängliga för snart sagt varje inbyggare i landet och sålunda även för dem, som icke äga bankförbindelse.

Vad särskilt beträffar bankcheckerna, torde desamma, även om de under de senare årtiondena vunnit en allmännare användning, huvudsakligen användas av personer och firmor med större rörelse. Den dagliga erfarenheten lämnar näpeligast stöd för antagandet, att checkbetalning skulle komma till någon allmännare användning inom den mindre rörelsen eller av personer, som icke driva handels- eller industriverksamhet.

En tillförlitlig uppgift om i vilken utsträckning bankchecken ingår i den allmänna omsättningen torde icke stå att vinna. Enligt vad för mig uppgivits, företogs emellertid för några år sedan på enskilt initiativ en räkning av betalningsmedlen i vissa banker för att utröna proportionen mellan de olika betalningsmedlen, checker, postremissväxlar och kontanta penningar. Vid denna räkning

konstaterades, att av hela omsättningen i medeltal 27 % föllo på checkerna, 38 % på sedlarna och 35 % på postremissväxlarna. Vid liknande räkningar i engelska och amerikanska banker hava checkerna befunnits ingå med ända till 99 % av hela omsättningen. Utan att vilja tillmäta nyss anförda siffror något större värde vid bedömandet av den föreliggande frågan synas de dock bestyrka det förut kända förhållandet, att i vårt land kontanta penningar användas i mycket stor omfattning för verkställande av likvider. Jag anser mig icke heller böra nu ingå på frågan, om en mera omfattande checkbetalning kan anses vara av något större intresse ur allmänt ekonomisk synpunkt. I vårt land, där lagstiftningen först ganska sent kommit att åt checkförfarandet bereda nödigt rättsskydd, torde checken hava särskilt svårt att uttränga banksedlarna såsom betalningsmedel.

Postgirorörelsen har icke heller tagit sikte på en mera utbredd checkbetalning i egentlig mening utan fastmera, såsom jag i det föregående påvisat, på en ökad användning av giroförfarandet, d. v. s. betalning genom överförande av belopp från ett konto till ett annat. Detta betalningssätt erbjuder även vissa fördelar framför checkbetalning i egentlig mening, ty under det att den, som mottager betalning medelst check, i regel icke kan äga full visshet, att täckning finnes för beloppet, kan för den, som mottager likvid genom beloppets överförande på hans konto, ingen som helst tvekan råda i detta hänseende, enär beloppet givetvis icke kan gottskrivas mottagarens konto, förrän detsamma avförts från betalarens konto.

Frågan om lämpligheten av postgirorörelsens införande i vårt land bör emellertid ses icke enbart ur synpunkten, vilka fördelar denna rörelsegren kan medföra för den enskilde eller för den allmänna penningomsättningen. Postgirorörelsen skulle nämligen innebära beaktansvärda fördelar även för statens egna betalningar. Denna omständighet synes mig böra tillmätas icke ringa betydelse vid bedömandet av frågan om rörelsens införande. På sätt riksräkenskapsverket och statens besparingskommitté framhållit, skulle man vid anlitande för detta ändamål av postgirorörelsen kunna ernå såväl en effektivare kontroll över uppbörd och redovisning i statens verksamhet än det nu är möjligt att åstadkomma som ock en förenkling av medelsförvaltningen och därigenom en minskning i kostnaderna för densamma. Utan tvivel förekommer på hithörande område i ganska stor utsträckning, att inom statsförvaltningens olika grenar förhållandevis dyrbar arbetskraft användes för ganska enkla redovisningsgöromål, vilka skulle kunna utföras på ett billigare och effektivare sätt genom anlitande av postgirorörelsen. Denna skulle nämligen för bokföringsarbetet komma att använda billig arbetskraft och arbetsbesparande maskiner.

Att — såsom ifrågasatts i ett till besparingskommitténs utlåtande fogat särskilt yttrande — ernå samma fördelar genom en utbyggnad av postanvisningsrörelsen, synes mig icke möjligt.

Sedan ifrågavarande rörelsegren införts i ett stort antal länder, har densamma liksom övriga postala rörelsegrenar börjat få en internationell prägel, och vid världspostkongressen i Madrid år 1920 avslöts ett internationellt postavtal på detta område. Vid införande i Sverige av postgirorörelse skulle allmänheten

beredas de förmåner, som en anslutning till den internationella postgirorörelsen medför, ett förhållande, som icke är utan betydelse vid bedömandet av den föreliggande frågan.

Med hänsyn till de obestriddliga fördelar, postgirorörelsen skulle komma att medföra, kan jag icke annat än förorda rörelsens införande i vårt land. De invändningar, som från vissa håll rests häremot, synas mig icke kunna tillmätas avgörande betydelse. Det torde för övrigt kunna sägas, att tidpunkten just nu är lämplig för införande av postgirorörelsen, då därigenom sysselsättning vinnes för viss på grund av postsparbankens omorganisation övertalig personal.»

Då vid 1922 års riksdag — i sammanhang med propositionen om postsparbankens införlivning med postverket — frågan om att införa en postgirorörelse förelåg till behandling, ansåg sig riksdagen icke kunna på den då framlagda utredningen grunda ett bestämt omdöme i ärendet, utan fann riksdagen propositionen i nu berörda del icke föranleda någon riksdagens åtgärd. I anledning härav har nu ärendet underkastats ytterligare utredning, varigenom såväl spörsmålet i dess helhet som ock i vissa detaljer ytterligare klarlagts.

Utskottets
yttrande!

Under den sålunda verkställda behandlingen av ärendet hava, såsom propositionen utvisar, framkommit olika meningar rörande lämpligheten av postgirorörelsens införande i Sverige. Av generalpoststyrelsen och riksräkenskapsverket har framhållits, vilka stora fördelar som postgirorörelsen skulle medföra, såväl i form av förenkling av betalningsrörelsen, särskilt framträdande vid en jämförelse med det för närvarande tillämpade postanvisningssystemet, som ock genom att öppna ökade möjligheter till kontroll över redogörare vid dessas förvaltning och i övrigt vid penningöversflyttningar olika institutioner och personer emellan. Därvid har också åberopats, att postgirorörelsen med stor framgång genomförts i ett stort antal främmande länder, exempelvis Österrike, Danmark, Tyskland och Frankrike. Å andra sidan har från kommerskollegium och svenska bankföreningen rests starka invändningar mot en utvidgning av statens affärsverksamhet till detta nya område, desto mer som förhållandena hos oss voro olikartade med flertalet av de länder, där systemet tillämpades, och i stället närmade sig dem i England och Förenta staterna, där postgiroinrättningen icke införts.

Utan att för egen del till närmare behandling upptaga de sålunda framförda olika synpunkterna på frågan, vill utskottet endast framhålla att såvitt utskottet vid sin prövning av ärendet kunnat finna måste postgirorörelsen betraktas som en nyttig inrättning, som nu bör jämväl i vårt land till gagn för allmänna samfärdseln genomföras. Genom de ytterligare utredningar, som efter tidpunkten för 1922 års riksdags behandling av frågan verkstälts, och genom vad i övrigt därefter förekommit torde ärendet hava så klarlagts, att de då framställda betänkligheterna i allt väsentligt nu kunna anses undanröjda. I detta avseende vill utskottet särskilt erinra, hurusom genom tillkomsten av den nya postsparbanksbyrån tillskapats en ny organisation inom generalpoststyrelsen med moderna anordningar för bokföring och kontroll, varav gynnsamma

erfarenheter redan vunnits och som i tekniskt avseende företer likheter med den här föreslagna nya verksamhetsgrenen.

Utskottet, som alltså med vissa i det följande omnämnda mindre jämkningar anser sig kunna tillstyrka departementschefens förslag i ämnet, vill emellertid betona att det givetvis framstår som angeläget att vid förslaget genomförande framgå med försiktighet, så att överorganisation kan undvikas och möjlighet hållas öppen till rörelsens utveckling efter de former som för vårt land visa sig mest ändamålsenliga.

Såsom utskottet ovan antytt synes det utskottet, som om postgiörörelsen lämpligast borde anknytas till den inom generalpoststyrelsen nyinrättade postsparbanksbyrån, som öppnar möjlighet att utan större omgång kunna i sig upptaga ifrågavarande nya rörelsegren. Till denna byrå torde också åtminstone till en början under själva försöksstadiet kunna förläggas det med rörelsen förenade bokföringsarbetet. Härutinnan må erinras att medan inbetalningar och utbetalningar å postgiörkonto skola kunna verkställas å samtliga rikets postanstalter, själva bokföringen enligt planen skulle koncentreras till ett fåtal platser. I propositionen har förutsatts att fyra dylika särskilda giropostkontor till en början skulle inrättas. Enligt utskottets mening torde emellertid försiktigheten bjuda att organisationen gives en ännu mera begränsad omfattning och att bokföringen till en början koncentreras till allenast en plats, nämligen postsparbanksbyrån, på sätt för postsparbanksrörelsen sker. Det är dock att förutse att i mån av rörelsens utveckling kommer för dess rationella bedrivande att krävas, att ett antal giropostkontor inrättas på lämpliga platser inom landet alltefter rörelsens lokala utbredning, föreliggande kommunikationer och andra liknande synpunkter. Att nu definitivt fatta ståndpunkt till berörda spörsmål om rörelsens centrala ledning m. m. torde dock icke vara påkallat; dessa frågor slutliga avgörande torde, då det avses en helt ny rörelsegren, böra efter generalpoststyrelsens hörande ankomma på Kungl. Maj:t.

Beträffande frågan om räntegottgörelse å insatta medel hava under ärendets behandling inom utskottet olika meningar gjort sig gällande. I likhet med vad departementschefen föreslagit har utskottet funnit, att det icke bör i förordningen bestämmas, att ränta ovillkorligen skall utgå, utan torde denna fråga tills vidare lämnas öppen till avgörande av Kungl. Maj:t med hänsynstagande bl. a. till möjligheterna att utan en på rörelsens bärighet alltför ofördelaktigt verkan- de utökning av bokföringsarbetet verkställa ränteberäkningen.

I 12 § av författningsförslaget har förutsatts att å generalpoststyrelsen skall ankomma att förvalta och frukturgöra de i postgiörörelsen innestående medlen enligt grunder, som av Kungl. Maj:t bestämmas. Utskottet har intet att invända mot nämnda paragraf men vill framhålla, att för dessa medels förvaltning torde böra gälla samma regler som de, som tillämpas för postsparbanksrörelsen.

För vinnande av nöjaktig överblick över rörelsens ekonomiska bärighet torde, såsom beträffande postsparbanksrörelsen är fallet, densamma böra särskiljas från styrelsens övriga rörelsegrenar med särskild redovisning för inkomster och utgifter.

I själva personalfrågan finner utskottet det lämpligt och riktigt, att de ordina-

rie och extra tjänstemän, som tidigare tjänstgjort i postsparbanken, men som efter bankens omorganisation icke längre kunnat beredas arbete, i mån av behov tagas i anspråk för postgiroörelsen. Någon utökning av verkets ordinarie personal skulle icke erfordras. Emellertid har förutsatts, att den mera direkta ledningen av postgiroärendena under vederbörande byråchefs överinseende skulle utövas av tjänstemän i på löneskalan förhållandevis högt placerad tjänstegrad, och skulle det ankomma på Kungl. Maj:t att bemyndiga generalpoststyrelsen att på förordnande uppehålla såväl den befattning, som för detta ändamål kan befinnas erforderlig, som ock de övriga befattningar, vilka tilläventyrs kunna erfordras utöver dem, över vilka styrelsen eljest förfogar. Utskottet har intet att invända mot att så sker men vill erinra om sitt ovan gjorda uttalande rörande vikten av att vid organisationen av denna nya verksamhetsgren framgå med försiktighet.

Beträffande det framlagda författningsförslaget har utskottet endast i två avseenden ansett sig böra föreslå några mindre ändringar i detsamma.

Den i 6 § förefintliga punkten: »Inbetalningsavgiften redovisas med frimärken. Utbetalningsavgiften debiteras det konto, från vilket beloppet skall utgå» har synts utskottet böra bortfalla. Ifrågasättas kan nämligen huruvida icke av praktiska synpunkter vore motiverat att jämväl ifrågavarande utbetalningsavgift lämpligen kunde redovisas med frimärken. I varje fall torde icke vara erforderligt att uti ifrågavarande förordning nu intages bestämmelse rörande berörda detaljsspörsmål.

I 7 § har utskottet med hänsyn till det av utskottet förordade förläggandet av bokföringen till generalpoststyrelsen ansett orden: *Brev i ärende angående postgiroörelsen från kontoinnehavare till det postkontor, där hans konto föres, är portofritt, därest etc. böra givas en någon förändrad avfattning, nämligen: Brev i ärende angående postgiroörelsen från kontoinnehavare till postverket är portofritt, därest etc.*

Under åberopande av vad utskottet sålunda anfört får utskottet hemställa,

att riksdagen, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande förslag icke kunnat av riksdagen i oförändrat skick antagas, måtte för sin del antaga följande

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

Förslag

till

förordning angående postgirorörelse.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Postverket bedriver postgirorörelse i ändamål att underlätta betalningsrörelsen och befrämja sådana betalningsmetoder, som äro ägnade att minska användandet av kontanta penningar.

2 §.

Postgirorörelsen förmedlas av de fasta postanstalterna i riket samt, i den utsträckning, generalpoststyrelsen bestämmer, av lantbrevbärare.

3 §.

Den, som önskar erhålla konto i postgirorörelsen (*postgirokonto*), har att inbetala visst grundbelopp, som ej må från kontot uttagas förr än tre månader efter skedd uppsägning av kontot. Grundbeloppets storlek bestämmes av generalpoststyrelsen, dock må det ej utan Kungl. Maj:ts medgivande sättas högre än 50 kronor.

4 §.

Å postgirokonto må inbetalningar verkställas av såväl kontoinnehavaren själv som envar annan.

5 §.

Av det å postgirokonto innestående tillgodohavande må belopp enligt kontoinnehavarens förfogande överföras till annat konto (*girering*) eller ock kontant utbetalas.

6 §.

Postverket äger i postgirorörelsen uppbära följande avgifter:

- 1) för varje inbetalning av högst 50 kronor 10 öre,
för varje inbetalning överstigande 50 kronor 20 öre;
- 2) för varje utbetalning
en grundavgift av 5 öre samt

6 §.

Postverket äger i postgirorörelsen uppbära följande avgifter:

- 1) för varje inbetalning av högst 50 kronor 10 öre,
för varje inbetalning överstigande 50 kronor 20 öre;
- 2) för varje utbetalning
en grundavgift av 5 öre samt

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

en tilläggsavgift av 2 öre för varje påbörjat hundratal kronor av det belopp, som skall utbetalas.

För girering utgår ingen avgift.

Inbetalningsavgiften redovisas med frimärken. Utbetalningsavgiften debiteras det konto, från vilket beloppet avföres.

Inbetalningsavgift utgår icke för belopp, som med posten försänts till kontoinnehavaren för att kontant utbetalas till honom av postanstalt, men som, på hans begäran, i stället gottskrives hans postgirokonto.

7 §.

Brev i ärende angående postgirorörelsen från kontoinnehavare till *det postkontor, där hans konto föres*, är portofritt, därest för ändamålet användes särskilt, genom postverkets försorg tillhandahållet kuvert. Användes annat kuvert, erlägges vanligt brevporto.

en tilläggsavgift av 2 öre för varje påbörjat hundratal kronor av det belopp, som skall utbetalas.

För girering utgår ingen avgift.

Inbetalningsavgift utgår icke för belopp, som med posten försänts till kontoinnehavaren för att kontant utbetalas till honom av postanstalt, men som, på hans begäran, i stället gottskrives hans postgirokonto.

7 §.

Brev i ärende angående postgirorörelsen från kontoinnehavare till *postverket*, är portofritt, därest för ändamålet användes särskilt, genom postverkets försorg tillhandahållet kuvert. Användes annat kuvert, erlägges vanligt brevporto.

8 §.

Postverket svarar gentemot kontoinnehavare för utförandet i enlighet med för postgirorörelsen gällande bestämmelser av de till postverket ingångna uppdrag.

Ersättning från postverket utgår icke för skada eller förlust, som förorsakats genom försenad expedition.

9 §.

Kungl. Maj:t bestämmer, huruvida och efter vilka grunder ränta å medel, som innestå å postgirokonto, skall gottgöras kontoinnehavare.

10 §.

Före januari månads utgång varje år har postverket att tillställa innehavare av konto, varå inbetalning, uttagning eller girering under nästföregående år ägt rum, besked rörande kontots ställning vid utgången av sistnämnda år. Av beskedet bör jämväl framgå storleken av den ränta, som för året må hava tillgodoförts kontoinnehavaren. Anmärkning mot beskedet skall skriftligen göras hos generalpoststyrelsen inom utgången av det år, beskedet utfärdats. Har sådan

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utsnittets förslag.)

anmärkning icke gjorts, anses kontoinnehavaren hava godkänt beskedet, och skall förty vid senare anförda klagomål det hos postverket förda kontot äga vitsord.

11 §.

Innestå medel å postgirokonto, varå under loppet av tio år någon omsättning (inbetalning, uttagning eller girering) icke förekommit, och har i avseende å dylik fordran icke vidtagits sådan åtgärd till fordringsrättens bevarande, som i förordningen den 4 mars 1862 i fråga om tioårig preskription och årsstämmning föreskrives, skola medlen tillfalla postverket och tillgodoföras postgiorörelsen, dock med rätt för generalpoststyrelsen att till vederbörande återbetala beloppet.

12 §.

De i postgiorörelsen innestående medel äger generalpoststyrelsen förvalta och frukturgöra enligt grunder, som av Kungl. Maj:t bestämmas.

13 §.

Där kontoinnehavare i bedräglig avsikt söker förfoga över större belopp än det, vartill hans tillgodohavande lämnar tillgång, eller eljest särskilda skäl därtill föranleda, må generalpoststyrelsen förordna, att hans postgirokonto skall upphöra och därå innestående medel omedelbart utbetalas till kontoinnehavaren.

14 §.

Enskilds förhållande till postgiorörelsen må icke i oträngt mål yppas.

15 §.

Bestämmelser angående postverkets deltagande i postgiro- eller annan motsvarande rörelse med främmande länder meddelas av Kungl. Maj:t.

16 §.

De ytterligare föreskrifter, som finnas erforderliga för postgiorörelsen, må, i den mån de ej meddelas av Kungl. Maj:t, utfärdas av generalpoststyrelsen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1925.

Stockholm den 12 maj 1924.

På sammansatta stats- och bankoutsnittets vägnar:

HERM. LAMM.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:
från första kammaren: herrar *H. F. Lamm*, *A. C. Lindblad*, *C. J. G. Swartz*,
J. E. Björnsson och *J. Clemedtson*;
från andra kammaren: herrar *A. Anderson* i Råstock, *A. Wiklund*, *O. H:son Waldén*
och *K. A. Ryberg*.

Reservation:

av herr *J. Clemedtson*, som ansett, att Kungl. Maj:ts förevarande förslag icke
bort av utskottet tillstyrkas.
